

'Ooit, als Jakhals in *DWDD*, zat ze niet lekker in haar vel. Dus hing ze haar Jakhalsjasje aan de wilgen. En kwam terug als presentator van het *Achtuurjournaal*. Ze deed en doet het journaal *cool and collected*. Houwen zo! Achter de schermen roept Annechien de titel van een song van The Troggs in herinnering: *Wild thing*. Kortom, Annechien mocht niet ontbreken in mijn Zin!

5

VRAGEN AAN

Annechien Steenhuisen

'Zeuren over hoge hakken en strakke jurkjes? *Get a life!*'

Neutraal presenteert ze op eigen wijze het *NOS Journaal*. Hoewel ze wél van een robbertje discussiëren houdt en een stevige mening heeft. Zo maakt Annechien Steenhuisen (1977) zich als rasoptimist zorgen over de klimaatverandering. "Het gaat wél over de toekomst van mijn kinderen Vesper en Riff."

INTERVIEW: INGRID SPELT | BEELD: SHODY CAREMAN



Annechien belt een paar dagen voor haar vakantie vanaf de NOS-redactie. Nog een paar daagjes knalt ze tussen de een en twee miljoen huiskamers in, voordat ze op roadtrip gaat door Botswana, Zimbabwe en Zuid-Afrika. Met z'n viertjes kamperen onder de blote hemel in tentjes boven op het dak van zo'n stoere landrover. Haar dochter Vesper verlaat de basisschool en loopt straks met een te grote en zware rugtas als brugpieper rond op de middelbare school. Een hele mijlpaal, en dat verdient een bijzondere onvergetelijke vakantie, stelt ze trots. "Als we terug zijn, gaan we drie jaar sparen om hopelijk met Riff nog zo'n mooie herinnering te kunnen maken als hij naar de brugklas gaat." Annechien kennen we ruim tien jaar als presentator van het *NOS Journaal*, dat ze afwisselend presenteert met Rob Trip en invaller Winfried Baijens. Sinds 2019 is ze ook het gezicht van het tv-programma *Project Rembrandt*. "De opnames zijn altijd leuk met mooie verhalen van de kandidaten. Een feestje!" Scherp, integer, geïnteresseerd en professioneel, zo wil ze overkomen bij haar kijkers. "Die kwaliteiten vind ik erg belangrijk voor een presentator," vertelt ze de dag nadat president Biden de wereld in slingerde dat hij zich terugtrekt als kandidaat voor de komende Amerikaanse verkiezingen. Acht minuten voor de start van het *Achtuurjournaal* kwam dat nieuws binnen. En dan is het improviseren geblazen, lacht Annechien. Haar bloed stroomt in zo'n geval een tikkie sneller. Ze houdt van het onverwachte en het duiken in haar parate kennis, om zo in een paar minuten met een goed nieuwsitem te komen. En dan, relativerend: "Hoewel de uitzending niet helemaal strak ver-

liep. Ik schrijf bijna altijd mijn eigen teksten, maar over Biden had ik natuurlijk op dat moment nog geen tekst. In een paar minuten krabbel ik dan wat aantekeningen op een blaadje. Improviserend nieuws – dat vers van de pers komt – brengen, maakt het vak zo mooi. Héél tof!" Onze gashoofdredacteur Bart Chabot leerde ze als Jakhals bij *De wereld draait door* kennen. Een blauwe maandag maakte ze deel uit van deze vaste rubriek. Bart was haar eerste item. Heerlijk gebekt sprak ze hem aan en probeerde zijn boeken op straat te slijten. Vanaf die tijd volgen ze elkaar professioneel. Hoewel ze houdt van een beetje recalcitrant zijn, paste de rol van Jakhals haar niet als een jas.

1 Waarom niet? Vond je het toch té gek?

"Het lag meer aan het feit dat het als Jakhals om mij draaide. Ik móest leuk zijn. En ik wil niet de persoon zijn om wie het gaat. Ik interview ook liever dan dat ik geïnterviewd word. Het is fijn dat ik bij het *NOS Journaal* ondergeschikt ben aan het nieuws. Je zal van mij ook niet een mening op X tegenkomen. Ik heb ooit een account aangemaakt, maar doe er niks mee en heb geen behoefte om mijn mening met de buitenwereld te delen. Die mening heb ik wel, maar ventileer ik liever bij mensen die ik ken, vrienden en collega's."

2 Als tiener droomde je ervan om als journalist het onrecht in de wereld aan de kaak te stellen. Is dat gelukt?

"Het correspondentenschap vanuit de rest van de wereld is er nooit van gekomen. Het werk in de studio ligt me goed, en het is eervol om het nieuws te mogen vertellen aan zoveel mensen. Ik probeer altijd verdieping aan het nieuws toe te voegen. Ik heb een *bloody* mooie baan, maar je weet natuurlijk nooit wat de toekomst brengt. Die houd ik open. Hoewel ik mezelf met opgroeiende kinderen voorlopig niet als correspondent in New York of Kaapstad zie zitten. Ze hebben hier hun sociale leven, en als puber heb je behoefte aan een bepaalde zekerheid. De wereld een beetje mooier maken kun je overal op je eigen manier. Van huis uit hebben ik en mijn broers geleerd om niet voor het grote geld te gaan, je hart te volgen, jezelf nuttig te maken, niet altijd aan jezelf te denken en goed voor anderen te zijn. Zo probeer ik te leven. Volgens mij ben ik ook een prettige collega in de omgang. Natuurlijk schrok ik van het grensoverschrijdende gedrag op de werkvloer van – ook – het *NOS Nieuws*. Nee, ik dacht niet: het is tijd om te vertrekken en eindelijk eens aan die studie rechten te beginnen. Overigens denk ik nu aan een studie psychologie. Dat sluit toch meer aan bij mijn nieuwsgierigheid naar mensen. Het goede van zo'n onderzoek is dat je gedwongen wordt over je eigen gedrag



na te denken. Ik herken mezelf niet als iemand die grensoverschrijdend gedrag vertoont. Ik voel het als ik bij een ander een grens overga. Iets wat zelden gebeurt, en ik kom er direct op terug. Zo houd je het gesprek open. En zelf heb ik nooit iets van grensoverschrijdend gedrag gemerkt. Misschien ook wel, omdat ik voor mezelf opkom en dat nooit vervelende gevolgen heeft gehad. Hiermee wil ik het probleem zéker niet bagatelliseren, want er zijn collega's die er wel degelijk last van hebben. Onderling hebben we er op de redactie veel over gesproken en die gesprekken zijn goed geweest. Je moet elkaar kunnen aanspreken als je gedrag niet fijn vindt. Het is belangrijk om dicht bij jezelf te kunnen blijven."

'Ik voel het als ik bij een ander een grens overga. Iets wat zelden gebeurt'

3 Je hebt twee jonge kinderen, zit dicht op het nieuws, vertelt over oorlogen, klimaatproblemen. Hoe zie je hun toekomst?

"Als je het dan hebt over een mening ventileren: ik maak me weleens zorgen over hun toekomst. Als ouder wil je dat jouw kinderen opgroeien in een fijne wereld, waarin geen oorlog is en we de klimaatverandering onder controle krijgen. En dan moet er toch wel veel gebeuren. De klimaatdoelen gaan we niet halen, er is een langdurige oorlog aan de oostgrens van Europa en in het Midden-Oosten gaat het ook maar door. Wat gaat dat voor ons in Europa betekenen, ook gezien vanuit de komende Amerikaanse verkiezingen? De wereldconflicten breiden zich uit en blijven borrelen. Was het nu maar gewoon zure regen, denk ik weleens. In mijn jeugd was dat probleem snel opgelost. Van huis uit kreeg ik een stukje activisme om de wereld te verbeteren mee. Als zesjarig meisje zat ik op de schouders van mijn vader tijdens de grootste Nederlandse demonstratie ooit, tegen atoomwapens. Dat maakte indruk. Moet ik niet meedoen met een klimaatprotest, voor mijn kinderen, zoals mijn vader dit destijds voor ons deed, is weleens door mijn hoofd geschoten. Maar als presentator van het *NOS Journaal* moet ik neutraal blijven." ▶

4

Met jouw partner Aaron ben je 22 jaar samen. Jullie trouwden op het strand in Nieuw-Zeeland. Hebben jullie die romantiek weten te behouden?

“Dat denk ik wel. Als ik Aaron het tuinpad op zie komen, maakt mijn hart nog steeds een sprongetje. Tussen ons zit het wel goed. Het is goed geweest dat we de eerste tien jaar samen waren, en toen pas aan kinderen zijn begonnen. Ik had ook geen last van rammelende eierstokken. Op een moment voel je dat je klaar bent voor het ouderschap, en dat hadden we allebei. Onze relatie verloopt organisch. We laten elkaar vrij in ons doen en laten, en respecteren elkaar. We zien elkaar nog steeds zoals in het begin van onze relatie en we ontzettend verliefd waren. Ik ben op Aaron gevallen omdat hij authentiek, stoer, lief en mooi is. Een selfmade man, die superveel van de wereld weet, én ik kan ontzettend met hem lachen. Die lol zag ik thuis bij mijn ouders ook. Net als wij zijn ook zij nog steeds blij met elkaar. Het is zó lief om te zien dat mijn ouders steeds meer in een soort van symbiose met elkaar leven. Gelukkig zijn ze gezond, actief en kunnen ze van de kleinkinderen genieten. Ik heb enorm veel zin in de tijd die gaat komen. Ik ben nieuwsgierig naar alle fases die mijn kinderen gaan doorlopen. Natuurlijk is het in ons



gezin niet altijd rozengeur en maneschijn, zijn er ruzies en conflicten, maar dat hoort erbij. We maken het altijd weer goed, en dat is belangrijk. Thuis is een veilige plek: alles kan bestaan. Schelden mag tot aan het hek. Daarbuiten moeten Vesper en Riff ook rekening houden met anderen.”

5

‘Heel’ Nederland vindt iets van jouw hoge hakken en strakke jurkjes op tv. Denk je dan: lekker belangrijk?

“*Get a life!* En zijn ze werkelijk zo strak? Bovendien bepaal ik zélf wat ik aandoe en dat is altijd iets wat ik fijn en mooi vind. Vrouwen zouden elkaar moeten steunen en complimenteren, niet naar beneden halen of kleineren! Voorlopig zie je mij met hakken in het *NOS Journaal*. Overigens houd ik ook van

stoer: ik kickboks drie keer in de week en doe aan pilates om mijn geest en lichaam fit te houden. Fijne bijkomstigheid: ik kan eten wat ik wil. In het weekend staan bij ons het borrelplankje en de schaal chips op tafel. Nee, ik ben niet bang dat ik als vrouw na mijn vijftigste van de buis verdwijn. Leeftijd is maar een getal. Als je goed bent in wat je doet, zit er geen houdbaarheidsdatum op, of je nu man of vrouw bent. De vorig jaar overleden Clair Polak is nooit gestopt – net als vele andere tv-vrouwen – en als er één goede journalist is, was het Clair wel. Misschien moeten we gewoon eens ophouden met deze discussie!” ■

ANNECHIE STEENHUIZEN

(1977, Amersfoort) presenteert vanaf 2013 het *NOS Achtuurjournaal*. Ze startte haar carrière als redacteur bij *RTL Nieuws*. Daarna ging ze aan de slag bij RTV Utrecht als radioverslaggever en tv-presentator, was ze Jakhals bij *De wereld draait door* en presentator van *NOS op 3*. Volgend jaar is ze te zien in het vijfde seizoen van *Project Rembrandt*.

